seemnid wõtta tahtsin, waid aga see teeb mulle kõige enam südame walu, et üks mu oma koolipoistest nende waras on. Jah, see kurwastab mind kõige enam, et ma seda pean nägema, et kõik mu õpetused ja kallid manitsused on tuulde läind. — Juba ma arwan, kes see kurjategija on, sest ma olen ta jo enne niisuguse paha tee pealt tabanud, ja ma ütlen ta wõib julge olla, et ta see kord mitte enam ilma trahwimata ei jä ning et ma ka niisugust santi poissi mitte oma juures koolis ei pea."" —

„Just siis kui koolmeister Sõnajalg neid sõnu ütles, läksid ühe suure pika koolipoissi põsed punaseks ja löi silmad häbi ning kartuse pärast maha. Jah ta oli kül meist kõige pikem, aga ka kõige wallatum ja laisem kõigist, ning oleks wäärt et ma ta nime nimetaksin, aga olgu peale, sest meie teeme ka iga pääw palju pattu ja teenime selget nuhtlust, aga Jumal annab meile seda kõik andeks, kui m'e aga teda palume. Ta oli pealegi waene laps; isa oli tal jo ammu surnd ja ema oli haiglane inimene, sestap ka see siis tuli, et ta nõnda nurjatuseks ja ülekäte oli läind, ning ei mingi õpetus ei taotnud tale mõeduda. Juba koolmeister tahtis teda nrne järele wäljahiüüda, aga meie kõikide imekspanemiseks astus kõige targem, kärmem ja möistlikum koolipois teiste seast wälja, ja see oli Mart Truu ning tunnistas, et tema niisugust kurja teind olla. Koolmeister ehmatas selle üle õige ära, waatas siis hulga aega pikisilmi ta otsa ja ütles: „„Mart Truu, sind ma olen seie aeani oma kõige paremaks koolipoisiks pidand, et ütle ometi mulle, mis sind seda teoema aeas? Ütle mis s'u meele tuli, et sa niisugust paha tegu tegid?"" —

„Mart oli wait ja ei lausund ei musta ega walget koolmeistri küsimiste peale. Ta näust aga paistis kindel meel ja süita olek. — Meie armastasime teda just kui lihast wenda, sest ta oli alati hea pois ja panime imeks et ta, kes meitest ometi kõige enam õigust armastas ja ülekohut wihkas, niiüd niisuguse suure kimbatuse sisse sattund oli. Ma ütlen, meil teistel kõigil oli hale meel; aga ta jäi ja jäi selle juure ja tunnistas, et ta seda